DIREKT AKTION

YNDIKALISTISK UNGDOMSTIDNING

NUMMER 42 (1/2005) 20:-

INNEHÅLL

nr 1/2005

Tema

Callcenter

- Felix tjafsade med kunden - fick sparken

DIREKT AKTION MÖTER PIRATBYRÅN sid. 8-11

Att jobba på ett CALLCENTER

Jag arbetar sedan ett par månader tillbaka som telefonförsäljare på ett callcenter i Skåne-regionen. Här nere är telefonförsäljningsfirmorna ett smärre fenomen, det ploppar upp ett nytt callcenterbolag titt som tätt på ams.se och omsättningen på personal är total.

De flesta annonserar efter ny personal minst en gång i månaden och precis likadant är det på min arbetsplats. Trots att jag har jobbat där mindre än ett halvår så tillhör jag redan veteranerna. De kollegor som började samtidigt som jag har för längesedan slutat. Varje vecka lotsas nya gäng ungdomar (för det är uteslutande ungdomar som jobbar med det här) in för intervju och utbildning, men merparten av dem har slutat inom en vecka. Dels för att det är ett otacksamt jobb, men framför allt på grund av lönen. Lönen är enbart provisionsbaserad. Till lönen kan man också tillgodoräkna sig olika grader av bonus beroende på hur bra man säljer och hur mycket man arbetar. Säljer man mycket så får man också en riktigt bra timlön; 100 kr och uppåt. På så sätt kan man också tjäna mer i timmen än vad man förmodligen hade gjort på ett annat typiskt ungdomsjobb. Bra dagar kan man komma upp i en lönesumma på 1 500 kr eller mer innan skatt, de dagarna är man ganska glad för att man har det jobb man har.

Men på alla bra dagar går det fruktansvärt många dåliga, och det är det värsta med arbetet –osäkerheten kring lönen. Man är aldrig garanterad något. Man kan slita som ett djur men ändå inte sälja något. Plus att då tillkommer den hårda pressen att jag verkligen måste sälja nu, annars får jag ingen lön – och ibland är det faktiskt omöjligt att kunna skicka iväg en order. I och med att det är en så osäker lön så är det bara ungdomar som jobbar på callcentret; vuxna med familj och egna bostäder skulle aldrig acceptera de här lönevillkoren. Majoriteten av oss är ungdomar som bor hemma och studenter som extraknäcker eftersom dessa har ekonomiskt stöd från annat håll om det skulle gå

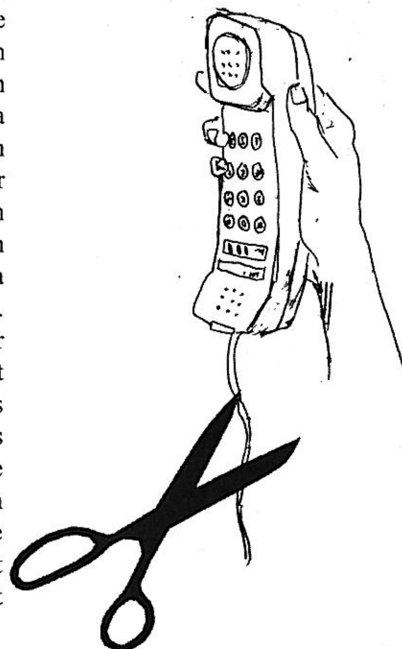
Och konsten att sluta...

Jag hatade mitt jobb. Okej, de första två veckorna var jag glad över att jag lyckats få ett jobb över huvud taget, utan några speciella kontakter och utan jobbiga bortgallringar. Faktiskt utan några speciella ansträngningar alls. Allt som krävdes var att kunna tala svenska obehindrat, vilket jag ju kunde sedan tidigare. Jag var ju medveten om att det inte var något toppjobb direkt, men företaget behövde personal och det var därför jag sökte. Huvudsaken var ju att jag fick pengar, efter år som studiebidragstagare, och när sommaren var över skulle jag säkert ha hittat ett annat jobb.

Så jag infann mig på callcentret måndag morgon, tog på mig headsetet och tog därmed första klivet in i tornadon av fullständigt löneslaveri. Jag hade redan provjobbat på lördagen, vilket inte hade gått speciellt bra. I fem timmar hade jag misslyckats med att få något sålt men till sist hade jag slängt iväg 2-3 order. Och man skulle ju ge det här jobbet i alla fall en 2 veckors chans för att komma in i det. Det gjorde jag också. Efter de 14 dagarna var jag inne i yrket och jag såg hur mina arbetsinsatser gav resultat; varje såld order gånger x antal kronor och min lön ökade på. Men jag hade också lärt mig att hata arbetsuppgifterna och lönevillkoren.

Lönen eftersom allt handlade om ren och skär TUR. Även om en kund var positiv innebar det inte en order och en order innebar inte automatiskt att man faktiskt fick lön för det. Arbetsuppgifterna för att det handlade om att ringa och störa privatpersoner i deras hem och det fanns ingen hejd på vilka tider man kunde göra det på. Hur många irriterade svar såsom "du ringer mitt i maten" / "jag sover" / "jag är på väg till jobbet" eller "min make dog igår och jag har sorg" fick jag inte? Då har vi givetvis inte räknat med alla irriterade som hade haft tid att ta samtalet men inte ville – eftersom man som telefonförsäljare är lika populär som Jehovas vittnen som vill prata om bibelstudier en söndag morgon. Som telefonförsäljare tränger man sig på i folks privatliv, hela tiden, och det är obehagligt. Man ställer sig in, är överdrivet trevlig, samtidigt som man måste vara burdus och övertala den stackars kunden om att den här (inte alls så fördelaktiga) produkten är något som han/hon måste ha. Och det finns inget att tveka om, det är bara att prova, prova, prova. Och nej, vi skickar ingen information via posten utan du har din chans nu & du kan lita på mig & det stämmer att du bor kvar på den här gatan, ja?

Genom att ställa frågor som kunden kan svara ja på får man denne genast mer positiv tills ens erbjudande och förhoppningsvis ror man det i hamn med en order. Men känns det ärligt? Njä. Känns det som att det är ett meningsfullt

helt åt skogen. De ungdomar som har egen lägenhet slutar ganska snabbt eftersom de kan få ut mer från alfa-kassan än från jobbet.

Fackligt engagemang är sällsynt, antagligen för att det här är ett yrke som man "går igenom". Man jobbar ett tag och slutar när man hittat något bättre jobb eller börjar plugga. Det är liksom bättre att sluta än att stanna kvar och kämpa. Sedan kan det ju också vara att medlemsavgifter och inbetalningarna till a-kassan skrämmer bort en del. Har man ingen garantilön vill man inte binda upp sig för att betala något som man inte kanske har råd med nästa månad. Och just på grund av att man inte har en garantilön så är det svårt att använda sig av några kampmetoder på arbetsplatsen, maskning hjälper föga eftersom man då får sålt mindre och därmed mindre i lön. Men maskning är uppenbarligen en metod som har använts flitigt tidigare, innan jag började, då företaget hade timlön för sina anställda. Men då de anställda kom dit och maskade och knappt sålde någonting ändrade de lönen till provision för att effektivisera våra arbetsinsatser. Så på så sätt är den här arbetsplatsen en av kapitalismens värsta avarter. Skulle man börja bråka så stjälper det en bara eftersom man inte har någon trygghet (såtillvida man inte har blivit fast anställd). Samtidigt så motsäger bolaget sig självt – förutsättningarna är ju att personal kommer och går, men de vill ju helst att personalen ska stanna på företaget länge (det kostar ju pengar och tid att utbilda och anställa folk som droppar av efter kort tid), så de försöker med olika tricks som extrabonusar för de som jobbar kvar, göra stämningen mysig etc, när det som egentligen behövs är en fast lön.

Relationen mellan de anställda är okej men kunde ha varit bättre. En del hälsar inte över huvud taget på sina kollegor och ofta kan det kännas som en onödig grej att lära känna nya arbetskamrater då de kommer ju ändå att sluta så snart som möjligt. Dessutom är man ofta för trött på rasterna för att orka prata med de andra, man sitter ju redan och pratar med kunder dagarna i ända vilket sliter oerhört på rösten. Det sliter också psykiskt med alla otrevliga kunder man pratar med – de som verkligen hatar telefonförsäljare – men man måste själv hela tiden vara trevlig oavsett vad de säger. Visserligen ska man inte ta åt sig personligen av sådant, men staplas motgångar på hög så är det ändå oundvikligt. Till de positiva sakerna med jobbet hör att det är fräscha lokaler, de flesta cheferna är trevliga och vi anställda påverkar själva när och hur mycket vi vill jobba – i stort sett kan vi komma och gå som vi vill. Vi anställda har ju förstås en liten möjlighet att komma med önskemål om förändringar på arbetsplatsen, och vårt gemensamma tjat om fast lön verkar nästan ha gett resultat – våran provision kommer att höjas och det är ju bättre än ingenting. I grund och botten ligger ju felet hos de bolag som hyr vårt eget bolags tjänster, för det är de som vägrar att ge oss en fast lön. Men vem vet, förhoppningsvis kan kanske vår stundande löneförhöjning leda till ökad arbetsplatskamp.

Anki Nyberg

"Jag sminkade mig omsorgsfullt, valde snygga kläder och drog på mig mina stövletter med höga klackar. Sedan tog jag mig till kontoret – glädjen bubblade i magen redan innan jag klev in där – och sade upp mig."

jobb? Känns det som att jag gör folk glada genom att ringa upp dem och pracka på dem saker? Knappast.

Efter några månader gav jag helt upp med att söka andra jobb, det var ju ändå ingen mening med det när man fick "nej tack"-svar hela tiden. Så kvar var jag på callcentret. Idén med att jobba heltid hade jag gett upp för längesedan då de slet något oerhört på min röst samt att jag helst inte ville vara på arbetsplatsen alls. Var jag på jobbet mådde jag dåligt, var jag hemma mådde jag lika dåligt eftersom jag snart var tvungen att ta mig till jobbet. Lönen varierade kraftigt och mestadels kändes lönebeskedet som ett hån mot vad jag lade ned både i arbetskraft och med all ångest som tillkom. Företaget skulle kunna göra vad som helst för att öka trivseln på jobbet – tom att ge oss fast lön – men det skulle ändå inte ändra mina känslor inför yrket. Istället blev jag världsbäst på att sjukskriva mig (med följden av att jag inte fick några pengar alls) tills den dag jag med påtryckningar från vänner bestämde mig för att säga upp mig.

Så efter att ha skolkat ifrån jobbet i nära en månad valde jag en dag då det var dags att säga adjöss till min anställning. Jag sminkade mig omsorgsfullt, valde snygga kläder och drog på mig mina stövletter med höga klackar. Sedan tog jag mig till kontoret – glädjen bubblade i magen redan innan jag klev in där – och sade upp mig. Lätt som en plätt. Sedan gick jag därifrån och kände bara... tillfredsställelse. Solen sken och grattis-sms:en haglade in i min mobiltelefon. Nu behövde jag aldrig sätta min fot där igen, och således var jag äntligen fri.

Anki Nyberg

Direkt Aktion är Syndikalistiska Ungdomsförbundets tidning och utkommer med 4 nummer/år.

Direkt Aktion ges ut av Kulturföreningen Direkt Aktion.

Ansvarig utgivare
Anna Nygård

I redaktionen:
Pål Ericsson
Freyja
Anna Nygård
Ulf Slotte

ISSN: 1403-381X

Direkt Aktion
Box 6507
113 83 Stockholm

08-673 11 15

www.suf.cc/da

direktaktion@suf.cc

Tryckeri AB Federativs

Att **prenumerera** kostar 100 kr för 5 nummer, stödprenumeration 150 kr. Sätt in på Kulturföreningen Direkt Aktions pg 64 99 67-7.

Preliminär **utgivningsplan** 2005
Nr. 2/05 - 050501
Nr. 3/05 - 050901
Nr. 4/05 - 051201

Deadline Direkt Aktion 2/2005 är den 10 april.

Direkt Aktion **söker skribenter, illustratörer och fotografer**. Är du intresserad av att medverka, hör av dig till direktaktion@suf.cc

KRÄV DIN RÄTT!

Att anställa så billigt som möjligt och få ut så mycket av den anställde som möjligt har alltid varit av intresse för arbetsgivare. Inom en marknadsekonomi ställs olika marknadsintressen mot varandra, och det starkaste vinner. Den "bästa" varan säljer mest, och konkurrerar ut andra varor. Och sälja mest, det vill man, för då tjänar man pengar.

För att sälja mest finns det många olika komponenter som måste fungera. Man ska ha en vara som kunderna vill ha, den ska ha ett pris som inte bara är bättre än de andra liknande varorna på marknaden. Den ska också ha ett pris som kunderna kan betala, och som täcker utgifterna.

Oavsett vart man tittar i produktionskedjan mellan råvara och produkt finns där arbetare. Personer som arbetar med att bruka råvaran, förfina, den, montera, sälja, marknadsföra och så vidare. Arbetare som ska ha lön. Arbetare som vill ha ut så mycket av sitt arbete som möjligt. Och utan arbetare, ingen produkt, och ingen vinst. Och det vet arbetsgivaren.

Arbetet är det som skapar mervärdet i produktionen och inom marknadsekonomin. Det är arbetet som skapar vinsten åt arbetsgivaren och kapitalisterna, de som äger produktionsmedlen och har anställda. Och det är också först och främst här det finns mer pengar att tjäna. Detta är motorn bakom det vi benämner som klasskonflikten mellan borgarklassen och arbetarklassen.

Under århundradena har denna konflikt sett annorlunda ut. Men i och med socialismens födelse, samt införandet av liberala rättigheter som yttrandefrihet och rösträtt har situationen för arbetare, främst i västvärlden sett allt bättre ut. Frågan att ha utnyttjats hänsynslöst till att ha rättigheter. 8-timmarsarbetsdagen, arbetsmiljöskydd, arbetsrätt, rätt till inflytande på arbetsplatsen och mycket annat är rättigheter som den svenska arbetarrörelsen krävt, kämpat för och vunnit.

Det är rättigheter som finns för att garantera trygghet och inkomst för arbetarklassen. Men det finns fortfarande en lång väg att gå. Det är få arbetare idag som får ut hela det mervärde de som arbetare producerar. Istället hamnar dessa pengar i fickorna på aktieägare och kapitalister, något vi som socialister kämpar emot. Och frågan är åt vilket håll det går. En nygammal trend på arbetsmarknaden, och en fråga som högern med svenskt Näringsliv i spetsen driver hårt är frågan om osäkra anställningar. En arbetsgivare har nämligen inte rätt att anställa och sparka hur som helst. Hon eller han är tvungen att rätta sig efter den lagstiftning som finns, främst inom Lagen om Anställningsskydd (LAS) och Medbestämmandelagen (MBL). Någon man från arbetsgivarhåll naturligtvis inte tycker om. Det hindrar ju dem att tjäna ännu mer pengar på andras arbete.

Vad som därför i allt större utsträckning utnyttjas är osäkra anställningar. Arbetsplatser som huvudsakligen bygger sin verksamhet på anställda som är projektanställda, arbetar som timvikarier eller liknande. Detta innebär också att man i många fall inte får de rättigheter man annars har rätt till som anställd. En arbetsgivare kan välja att inte ringa en timvikarie om denna börjar ställa krav eller vara jobbig på andra sätt. Det finns massor av kryphål som arbetsgivare utnyttjar för att undgå arbetsrätten. Detta är tyvärr någonting som också går igen även inom offentliga verksamheter, då dessa i många fall bolagiserats och drivs som vilket företag som helst.

Osäkra anställningar är något som nyttjas olika mycket inom olika branscher. Typiskt är att branscher som lockar mycket ungdomar är värre drabbade, som snabbmatsrestauranger, servicebutiker, posten, vården och callcenters. Det är också därför vi väljer att fokusera på just callcenters i nummer 42 av Direkt Aktion. Möt Felix, som fick sparken för att han käftade tillbaka mot en arg kund första veckan på jobbet. Ingen på hans arbetsplats var fackligt ansluten. Men Felix valde att gå till facket, och har nu chans att få ut en hel del pengar i skadestånd. Läs också om andra ungdomars erfarenheter av denna bransch.

Det är ute på arbetsplatserna vi måste ta strid för att inte låta oss hunsas med. Företag som i praktiken har som affärsidé att utnyttja unga som inte känner till sina rättigheter kan inte tillåtas fortsätta hur som helst. Kräv en ordentlig anställning. Kräv ordentlig lön. Gå med i facket och lär dig dina rättigheter. Varje gång ett företag kommer undan trots att de bryter mot arbetsrätten är en vinst för borgarna.

Redaktionen

Trots låg medelålder bedöms så många som varannan anställd i callcenters ha kroppsliga störningar kopplade till arbetet.

Nio av tio har symptom från ögon, hals, nacke eller skuldror. Var fjärde anställd har sömnproblem.

De alarmerande resultaten visar en undersökning av 1 200 operatörer på 28 olika callcenters som Arbetslivsinstitutet genomfört i början av 2005.

➔ ***www.arbetslivsinstitutet.se/***

Tjafsade med kunden – fick sparken

Felix är 21 år och ny på arbetsmarknaden. Efter ett antal kortare anställningar på bland annat posten tog han anställning på ett företag som heter Resultat AB, som är ett företag som sysslar med något dom kallar för direktkommunikation.

Direktkommunikation är en viktig del i många företags marknadsföring. Det handlar om direktkontakt mellan säljare och kund, en dialog, till skillnad från exempelvis TV-reklam eller annonseringar i tidningar som istället riktar sig till en massa. I praktiken handlar det om att säljare som arbetar på olika så kallade callcenters sitter och ringer runt till kunder för att sälja en specifik produkt. Och det är inte företagen som säljer produkten som ringer runt, de anlitar istället olika företag som specialiserat sig på telefonförsäljning. Ett sådant företag är Resultat AB.

Får anställning snabbt

Felix berättar att han var i behov av ett jobb snabbt. Han fick ett tips från en kompis, Conny, som jobbade på ett företag som hette Resultat som behövde folk. Felix ringde upp dom, och redan nästa dag fick han gå på intervju, och inom en vecka ville dom att han skulle börja arbeta. På arbetsplatsen i DN-skrapan på Kungsholmen i Stockholm satt ett hundratal andra telefonförsäljare, uteslutande mellan 16 och 25 år gamla. Samtidigt som Felix började sin anställning började 11 stycken andra på samma arbetsplats. "Vi var alltså 12 stycken" berättar Felix. "Och sen fick vi sitta och lyssna på en annan säljare i 20 minuter, och sedan skulle vi börja sälja själva".

Felix, och Conny som fortfarande jobbar kvar på Resultat AB, berättar att genomströmningen av arbetare är stor på arbetsplatsen. Ofta jobbar man inte mer än ett par veckor, några månader. Det är lätt att få jobb, och det är lätt att sluta jobba. Såvitt Felix och Conny vet så tecknas inga skriftliga anställningsavtal. Allt är muntligt, och ingen informerar om vad man har för anställning. Introduktionen är väldigt kort och det ska gå snabbt från att man är anställd till man sitter vid sin arbetsplats och säljer. Ingen har fasta tider för när man jobbar, utan inför varje vecka skriver man upp sina önskemål hur man ska jobba och blir tilldelad arbete efter arbetsgivarens vilja. Conny berättar att det är en "otrolig stor ruljans på personal" på arbetsplatsen.

Hetsig stämning

Redan första dagen sker en

I DN-skrapan på Kungsholmen i Stockholm, Felix förra arbetsplats, huserar Resultat AB, ett av landets större callcenter.

märklig incident då Felix är två minuter sen tillbaka från rasten. En arbetsledare, eller "coach" som dom kallar sig själva, tvingar Felix att skriva på ett papper på att han varit 2 minuter sen. "Vid tre förseningar får man sparken" får han veta. Liknande händelser tycks vara vanliga, och arbetstakten är hetsig. "Man ska sporras att jobba så hårt som möjligt" berättar Conny. "Ofta utlovas små presenter till den som säljer bäst, eller så ljuger coacherna om att man sålt dåligt för att vi ska sälja mer, för att sedan berätta att man slagit säljrekord i slutet av dagen". Conny berättar att han i början hetsades in i stämningen på arbetsplatsen. "Dom favoriserar vissa som arbetar bra, och misskrediterar andra för att vi ska jobba hårdare", berättar han.

Den flexibla arbetssituationen tror Felix passar många unga bra. Gymnasister som behöver dryga ut studiebidraget, eller jobba över sommaren. Resultat AB betalar ut fast lön, till skillnad från många andra callcenters där man enbart, eller delvis jobbar mot ackord – att man får betalt efter hur mycket man säljer.

Får sparken

För Felix del blev tiden på Resultat AB inte långvarig. Redan efter en vecka ringer han en kund som blir arg. Undersökningar visar att upp till 80% av alla som blir uppringda av telefonförsäljare upplever det som ett integritetsbrott, och många blir arga. Felix som aldrig tidigare arbetat som säljare berättar "Han blev upprörd över att jag uttalade hans namn fel. Så jag bad om ursäkt och så. Men han gav sig inte utan fortsatte att tjafsa. Så efter en stund lackade jag och bad kunden gå och hänga sig. Sedan jobbade jag vidare och trodde inte det skulle hända någonting mer. Men den här kunden ringde upp bredbandsbolaget, som sedan kontaktade Resultat".

Några dagar senare när Felix kommer till jobbet låter man meddela att han inte längre kan jobba kvar. Han får sparken på stående fot, och går därifrån. Felix berättar att "det kändes helt sjukt att bara bli uppsagd sådär. Jag sålde ju inte sämre än någon annan och dessutom tyckte jag att det var helt okej att jobba där". Conny berättar att "redan några dagar innan Felix blev uppsagd informerades resten av de anställda om vad som hade hänt, och att Felix skulle få sparken. Det var alltså någonting som de bestämt redan i förväg, och använde Felix som dåligt exempel inför dom andra". Till skillnad från de flesta på arbetsplatsen var Felix dock medlem i facket, så efter någon vecka tar han kontakt med dem och träffar en förhandlare som begär förhandling med Resultat AB.

Facket

Jan Hammarberg, förhandlare på Sveriges Arbetares Centralorganisation, berättar hur Resultat AB brutit mot arbetslagstiftningen på ett flertal punkter, något han kommer att framföra till företaget och begära skadestånd åt Felix. Dels är företaget tvunget att teckna anställningsavtal, något Respons AB systematiskt bryter mot. Dels är man tvungen att rätta sig efter de regler som gäller för uppsägning av en anställd, vilket man förmodligen inte gjort enligt Jan Hammarberg. Dessutom är man vid uppsägning tvungen att ta kontakt med den anställdes fackförbund, något som heller inte skett.

Vid förhandlingarna med företaget och arbetsgi varorganisationen Almega förlikades parterna om ett skadestånd till Felix på 8000: - som med tanke på Felix korta anställningstid hos Resultat och omständigheterna i övrigt är ganska hyfsat. Hade man inte kunnat nå en överenskommelse hade fallet sannolikt hamnat i arbetsdomstolen, där Resultat AB förmodligen skulle dömas till att betala skadestånd för att man brutit mot gällande lagstiftning. Jan Hammarberg berättar att det är vanligt att företag inom vissa branscher systematiskt bryter mot gällande lagstiftning kring anställningar och uppsägningar, och säger att det förmodligen är vanligare att unga som inte känner till sina rättigheter drabbas, även om han själv inte har några erfarenheter ifrån just callcenterbranchen.

"Svarta listan"

Efter att Felix tvingats sluta på Resultat har det uppdagats att företaget fört en "svart lista" över anställda. Ju sämre man säljer, desto längre ner på listan hamnar man. Och ju längre ner man står, desto mindre får man jobba. Det var när en anställd råkade gå förbi en av chefernas datorer han fick syn på listan, och tog tillfället i akt och mailade ut den till alla anställda på arbetsplatsen. Cheferna fick be om ursäkt och listan ska nu ha avskaffats.

Flexibel personalpolitik

"Rekrytering är för oss en ständigt pågående process. Personalen är vår viktigaste resurs och därför är det alltid intressant med nya ansökningar." skriver Resultat på sin hemsida. Och visst tycks det ligga någonting i det, har man mer eller mindre utnyttjande av de anställdas bristande kunskaper kring sina rättigheter som affärsidé är det klart att de är en viktig resurs – i jakten på vinst. När Direkt Aktion ringer upp Resultat och söker en kommentar blir vi dock bortkopplade eller får svaret att ingen ansvarig finns på plats för tillfället. Resultat AB:s personalpolitik får därmed stå okommenterad från företagets sida.

Conny berättar avslutningsvis att han tror att Resultat AB:s personalpolitik beror mycket på okunskap och inte är särskilt utstuderad. Snarare är det nog såhär dom tror att man ska göra, säger han. Ett exempel på en arbetsgivarkultur där arbetskraften är "flexibel" och kan behandlas hur som helst.

Ulf Slotte

Konsten att lura folk att handla saker de inte vill ha

Telefonförsäljare, bara ordet låter negativt. Sliskiga försäljare som ringer hem till en och slänger fram ett erbjudande som man inte ska kunna motstå. Vare sig man ser positivt eller negativt på fenomenet så är det en hel del ungdomar där ute som tar tillfälliga anställningar som telefonförsäljare, oftast under vidriga förhållanden som etablerade fackliga rörelsen aldrig skulle acceptera, om de själva jobbade där.

Att jobba som telefonförsäljare är stressigt, tråkigt och mer eller mindre psykiskt jobbigt beroende på ens personliga inställning till försäljandets sliskiga konst.
Arbetsmiljön är påfrestande, man sitter framför en dataskärm hela arbetsdagen med ett såkallat "headset" som pressar på huvudet och "kunder" som växlar mellan att tala mycket högt till att nästan viska. Runt om en på kontoret sitter en mängd kolleger (där jag jobbade var det ungefär 15-20) som pratar frenetiskt i luren vilket gör att ljudnivån höjs, man blir stressad och lätt känner press på sig att man måste sälja mer.

Datasystem och sliskiga säljmanus

På mitt kontor användes en såkallad "dialer" för koppling av samtal, vilket innebär att det är en dator som bestämmer vem jag ringer och så fort jag lagt på ska det komma ett nytt samtal. Likt alla datasystem så har det sina brister, titt som tätt ringer man till folk som dött, vilket blir jobbigt för psyket. Den stora missen i systemet är dock att ibland när folk blir uppringda av datorn så finns det ingen säljare ledig vilket gör att luren är helt tyst för den som blir uppringd, vilket man ofta får skit för av de man pratar med.
När man sen väl fått ett samtal så dyker det upp ett säljmanus på skärmen som talar om för en ungefär hur man ska lägga upp samtalet för att nå fram till ett "sälj". Dessa manus handlar om klassisk säljkonst, vara trevlig, verka som att man vill hjälpa kunden, sedan belysa alla fördelar med produkten man säljer och lämna ute nackdelarna. Om kunden är tveksam ska man debattera med henne eller honom och få denne att inse att det verkligen är nödvändigt att byta telefonoperatör, prenumerera på DN, eller vad det nu är man säljer för tillfället.
Det är i det här upplägget man hamnar i ett moraliskt dilemma å ena sidan vill man vara ärlig mot kunden och förklara allt vad det handlar om, även de dåliga sidorna, men å andra sidan skulle man då inte sälja någonting, vilket skulle leda till avsked.

Provision och nervkollaps.

De flesta telemarketingföretag har provisionslön, ett system som ska fungera som en morot, för att man ska vara mer motiverad att sälja.
På mitt kontor fungerade det såhär: man har alltid en grundlön på 65 kr i timmen (inkl Ob-ersättning och semestertillägg) utöver dessa futtiga slantar kan man då få provision om man är en slipad försäljare. Efter varje "sälj" får man ett visst antal poäng och provisionen sätts då beroende på hur många poäng man har när dagen är slut. Under mina två och en halv månad kom jag nog som bäst upp i 80-85 kr i timmen. Likt många andra "morotssystem" får även provisionslönen motsatt effekt, den blir en piska. På mitt kontor fanns det till och med en miniminivå, d.v.s nådde man någorlunda regelbundet inte upp till en viss summa poäng riskerade man uppsägning (med en uppsägningstid på fyra arbetsdagar). Det var oerhört jobbigt och stressigt när man märkte att timmarna tickade på och man behövde fler poäng, en kollega till mig fixade inte trycket och brast i gråt ett pass!

Facklig organisering?

Det finns dock ytterligare en baksida med provisionslön, det inger den falska känslan av att man säljer för sin egen vinst, man får ju faktiskt mer pengar i fickan ju bättre man säljer. Detta i kombination med att det bara är ungdomar, varav många inte har någon tidigare erfarenhet av arbetslivet som anställs av företagen gör att facklig organisering är svårt. Det verkar i stort som att ungdomar säger upp sig istället för att ta till traditionell kamp, vilket väll ioförsig kan vara förståligt på ett jobb som telefonförsäljare, själv pallade jag bara med 2½ månad innan jag sade upp mig.
Nej man kan nog säga att den fackliga rörelsen med LO i spetsen mer eller mindre lämnat oss arbetarungdomar i sticket, vad jag vet har ingen fackförening gjort några större försök att organisera och bedriva kamp på callcenters.
Efter att ha tänkt en del i fackliga banor så har jag nog insett att det traditionella fackliga arbetet inte är lönt på sådana här ställen, eftersom de flesta inte blir kvar längre än ett halvår är det inte effektivt att kämpa för byråkratiska och långsamma förhandlingar med arbetsköparen.
De traditionella kampmetoderna såsom strejk och blockad vore inte heller så effektivt då man inte har en tillsvidareanställning eller annan liknande trygghet.

Det krävs helt enkelt nya metoder, vi måste se till vad de anställda på exempelvis callcenters redan nu pysslar med, för det finns en stark kampvilja och folk bedriver kamper individuellt, anställda snor med sig toapapper, husgeråd, datorprylar etc, vi ringer privatsamtal i den utsträckning det är möjligt.
Uppgiften för en radikal socialistisk rörelse måste vara att synliggöra dessa och föra in dem i ett större sammanhang med avskaffandet av kapitalism och klassamhälle som det slutgiltiga målet, massorganiseringens dagar är över, nu är det vår tur att komma upp med något nytt!

Petter Åsander

MÖT PIRATERNA BAKOM BYRÅN.

Piratbyrån startades 2003 och har på kort tid blivit en kraft att räkna med i frågan om upphovsrätt och patent. Genom att fokusera på piratkopiering av film, musik, programvara och medicin har man gett piratkopieringen ett ansikte. Man driver också The Pirate Bay som är världens största tracker, en mötesplats för miljoner fildelare världen över. Direkt Aktions Ulf Slotte har mött Sara Andersson och Rasmus Fleischer som båda är aktiva inom piratbyrån.

Ulf: Berätta – hur startade piratbyrån?

Rasmus: Tanken var 2003 att vi ville göra ett projekt kring intellektuell egendom och piratkopiering. I och med att det blev en större och större grej, men fortfarande fanns det ingen som format ett helhetsgrepp kring det. Det var hösten 2003 som vi startade upp, och 2001 så var det stora nyheter kring åtalet mot Napster och samtidigt åtalade läkemedelsföretagen Sydafrika för att ha piratkopierat medicin. Samtidigt så var det inte någon som tagit något helhetsgrepp kring de här frågorna så vi tänkte att vi gör det! Så gjorde vi det. Och vi började också att fokusera just på olika typer av piratkopiering, för det var också någonting vi tyckte saknades.

Ulf: Man får lätt uppfattningen om att fokus på piratbyråns verksamhet ligger på piratkopiering av programvara, men det är alltså större än så?

Rasmus: Det som i allmänhet står i centrum är ju allt ifrån piratkopiering av programvara till datorer, musik och film. Men det är ju betydligt större än så med tanke på att vi fokuserar på att

form av upphovsrätt och patent. Och där är ju digital fildelning naturligtvis en väldigt stor grej.

Ulf: Piratkopierar har ju egentligen blivit en rätt banal grej som väldigt många pysslar med. Så vad vill ni uppnå genom att fokusera på de här frågorna?
Sara: Vårt fokus ligger ju som sagt på strid mot upphovsrätten. Det kanske är lite stora ord att prata om att man vill krossa filmindustrin eller den kapitalistiska musikbranschen. Men vi vill ju agera kring upphovsrättsfrågan och piratkopiering.
Rasmus: Vi tycker ju om Internet allihopa. Det är ganska enkelt.
Ulf: Har ni utöver ert praktiska arbete några mer utopiska mål? Hur högt törs ni sikta? Diskuterar ni saker som nedbrytande av kapitalintressen inom film och musikindustrierna?
Rasmus: Vi vet inte om vi känner oss nödgade att tänka i de termerna. Vi bryter ju i praktiken ner jättemycket kapitalintressen i form av just musik- och filmindustrin. Men samtidigt har vi ingen illusion om att vi vill bryta ner kapitalintressen en gång för alla. Piratkopieringen gynnar ju andra kapitalintressen samtidigt också och skapar förändringar inom kapitalet. Vi tycker att det skapar rätt sköna förändringar som skapar större möjligheter att göra andra förändringar.
Sara: Det är ju inte heller så att det är vi som "leder" piratkopieringen. Den finns ju redan och vi snarare samlar information om det och sätter ansikte på ett redan existerande fenomen.
Ulf: Hur arbetar ni mer praktiskt? Är det klassisk agitation som gäller?
Rasmus: Hemsidan är ju naturligtvis en central punkt där vi samlar information och försöker ge något slags ideologiska perspektiv på vad som händer. Och den är ju otroligt välbesökt. Sedan finns det ju dessutom ett forum med över 50.000 medlemmar som diskuterar dessa. Vad gör vi mer…?
Sara: Jaa.. vi driver ju ett antal kampanjer som försöker få uppmärksamhet kring vissa frågor.

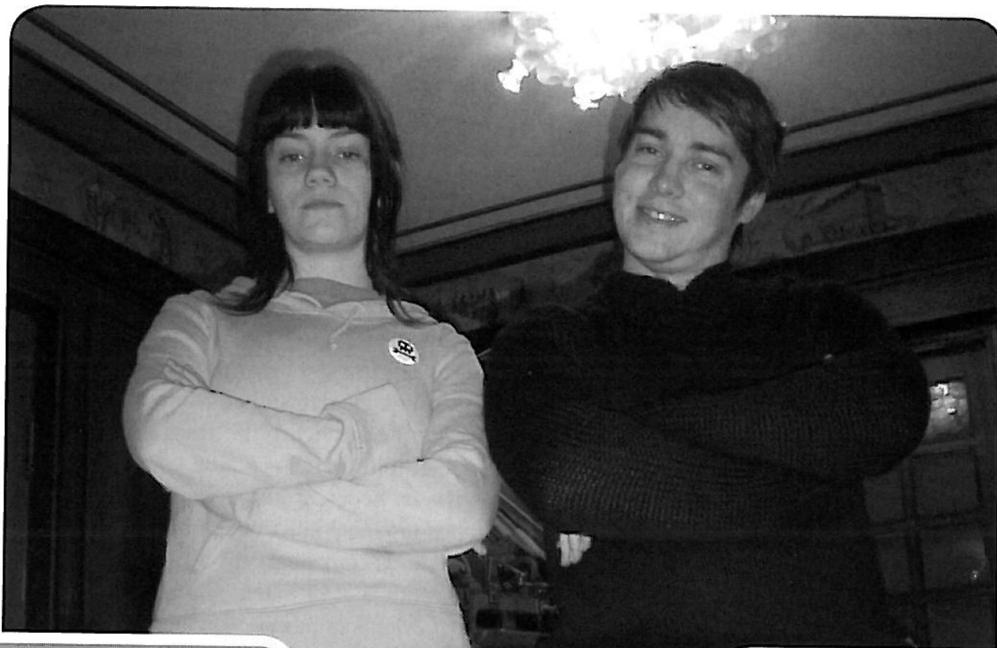
Ulf: Är fildelning och piratkopiering någonting ni uppmuntrar eller uppmanar till?
Rasmus: Ja, men det tycker vi ju absolut. Det är ju ingenting märkligt. Det är ju inte så att vi behöver gå runt och skrika "Wööh civil olydnad – bryt mot lagen" liksom.
Sara: Vi tycker ju att det är konstigt att det alls finns en sån här lag.
Rasmus: Ja, den är ju någon slags kvarleva från 1800-talet.
Ulf: Med risk för att ställa de mer reaktionära frågorna är jag ändå nyfiken - är piratkopiering någonting ni uppmuntrar till?
Rasmus: Vi behöver ju inte uppmuntra till det. Vi säger ju hur man gör för att fildelning, vilket i sig i och för sig inte behöver vara ett upphovsbrott. Så använder folk den kunskapen till att göra vad dom vill med den.
Ulf: Hur ser ni på det juridiska kring det här? Det bryter ju trots allt mot många staters lagstiftning både att aktivt piratkopiera, men också att uppmuntra till piratkopiering.
Sara: Ja, upphovsrätten är ju en konstig lag i sig.
Rasmus: Det är klart det är legitimt. Hur skulle det inte kunna vara det? Det är ingenting vi ens bryr oss om. Det är inte så att vi begår civil olydnad med syfte att ändra lagarna till något bättre. Vi bara konstaterar att upphovsrättslagstiftning bör aldrig respekteras och idag är de mindre respekterade än någonsin. Och det säger väl någonting och det är väl en bra utveckling.

Ulf: Varför tror ni att ni varit så framgångsrika? Tror ni att uppmuntrandet till att piratkopiera kan vara en del av framgången?
Sara: Jag tror det beror på att det vi gör är nytt och det ses som lite roligt att det äntligen finns någon som visar att det finns piratkopierare och lyfter fram den frågan. Som en motreaktion mot antipiratbyrån och alla…
Rasmus: Sedan är det ju väldigt roligt att dom här antipiraterna fanns organiserade redan innan oss. Och sedan kom vi, men det är ju ändå uppenbart för alla att det är vi som är aktionen och dom som är reaktionen.
Sara: Man kan ju inte vara anti någonting som inte finns.

Ulf: Hur många besökare per månad har Piratbyråns hemsida?
Rasmus: jag vet faktiskt inte. Men The Pirate Bay (TPB) har över 4 miljoner besökare i månaden, och TPB-rekordet slogs nyligen med över en miljon människor som deltog i fildelning av samma fil samtidigt.
Ulf: Vad var det för fil?
Rasmus: Det vet jag faktiskt inte heller, men däremot vet jag att fildelare nummer en miljon befann sig i Kina, och det tycker ju vi är väldigt glädjande. Kina är ju ett land som praktiserar Internetcensur och då är det väldigt glädjande att fildelning kan vara ett sätt att ta sig runt regeringens "Greate firewall of China" så är ju det fantastiskt bra.
Ulf: Hur ser kopplingen ut mellan er och TPB?
Sara: Från början var ju TPB dotter till piratbyrån och eftersom det fanns en så pass stor fråga efter sånt här så startades det då vi ville erbjuda någon form av fildelning i Piratbyråns namn. Så blev ju TPB så pass stor så kopplades det ifrån. Men det har ju ändå hängt med piratbyrån från början.

Ulf: Hur ser striden ut just nu mellan piraterna och reaktionen? Tror ni att piratbyråns existens har bidragit till att trappa upp striden?
Rasmus: Fildelningen är ju ett växande fenomen och fildelningsnätverken blir snabbare och bättre och dessutom anonymare.
Ulf: Antipiratbyrån har ju fått bland annat universitetsnätverk att stänga av studenter som tankar upphovsrättsskyddat material och infört restriktioner i hur mycket man får ladda upp och ner varje månad. Är det någonting ni reagerar kring?
Sara: Det är ju någonting vi fördömer. Dels som privat pirat ser jag det som att dom vill stoppa utvecklingen.
Rasmus: Vi har försökt sätta fokus på Internetleverantörernas roll i det hela, med kampanjerna "Stoppa fluktarna" och uppföljaren

Heter Sara Andersson
18 år **gammal**
Bor i Göteborg
Är Student, pluggar media
Engagerad i piratbyrån för att piratkopiering ger tillgång till saker som annars varit för dyra.

Heter Rasmus Fleicher
26 år **gammal**
Bor i Stockholm
Är Student, journalist (frilansar), musiker
Tycker inte det är något problem att piratbyråns medlemmar är utspridda i landet, med internet finns inga gränser.

"plums" som är en konsumentupplysningskampanj enigt peer to peer-modell. Där kan man då se vilken leverantör som fått mest klagomål och där det exempelvis visar sig att man inte ska välja Telia. Just Telia har visat sig ..och då kanske man väljer en annan. Det ligger ju i Internetleverantörernas intressen att alliera sig med piraterna. Dom är ju en del av kapitalet och har sina intressen, och då får man hoppas att det dyker upp leverantörer som är mer piratvänliga. Jag skulle gärna se att det dök upp Internetabonnemang som är som mobiltelefonkontantkort, där man betalar en engångssumma och sen surfar anonymt.
Ulf: Hur ser piratbyrån ideologiska kopplingar ut? Eller är det något ni försöker undvika?
Sara: Piratkopiering är inte så ideologiskt. Med tanke på det som delas, inte tillhör en viss sorts ideologi, är det svårt att göra det.
Rasmus: Man kan ju läsa våra texter. Där förekommer det ju flera olika ideologiska perspektiv. Det sträcker sig ifrån någon slags oortodoxa marxistiska perspektiv till nyliberala sådana.
Ulf: Finns det någon ambition från piratbyråns sida att koppla idéerna kring upphovsrätt till andra frågor? Ni ser inte arbetet kring upphovsrätt som en del i något större?
Rasmus: Jag skulle nog säga att om man går utanför det plan vi agerar på nu så skulle det bli väldigt uttunnat. Man kan hålla sig kring frågan om upphovsrätten väldigt länge, då det är så stort. Rättvisefrågor och yttrandefrihetsfrågor exempelvis finns redan representerade på det plan vi agerar på idag.
Sara: Och det är ju frågor som alla ideologier intresserar sig för, så det ligger ju i allas intressen att intressera sig för de här frågorna.

Ulf: En kritik som riktats inte bara mot piratbyrån utan också mot planka.nu som väl inte har en verksamhet helt olik er är att ni i princip skapar en tjänst och "mottagarna" blir passiva konsumenter av denna tjänst, utan att på något vidare sätt behöva engagera sig i den aktuella frågan (i det här fallet nolltaxa och upphovsrättsfrågan).

Rasmus: Den där kampen är ju ingenting man behöver säga åt folk att dom ska göra, dom gör den ju redan. Vad vi gör är ju att fungera som en plattform där folk kan börja snacka och sprida idéerna vidare. Sen tror jag också att det finns en likhet mellan planka.nu och piratbyrån därför att båda konfronterar en slags mentalitet som handlar om att man ska "göra rätt för sig" som är en väldigt småaktig mentalitet som finns både hos folk både inom högern och vänstern. Det är någon slags vardagsbitterhet som ger sig till känna, men som man reser sig ett plan över.
Ulf: Tycker ni att det är ett problem att det finns en sådan nivå i debatten?
Sara: Det beror ju på vem man diskuterar med.
Rasmus: Upphovsrättsfrågor är ju kanske lite mer komplexa än nolltaxefrågan, men ofta blir det ju svårt att göra en debatt om hur artister ska försörja sig. Då måste man ju lyfta upp frågan till ett samhällsplan och inte tala om att det ska slussas pengar genom försäljning av verk. Men det är ju väldigt få som går på den där myten om att kopiering skulle vara stöld.

Ulf: Hur ser framtiden ut för piratbyrån? Vad händer framöver?
Sara: Rent generellt har vi väl inte stakat ut några 5-årsplaner för vår verksamhet. Det är väl mer att vi kommer att fortsätta med den verksamhet vi håller på med nu och det är ju knappast så att det krymper, tvärtom växer det.
Rasmus: Vi kommer att lansera en kampanj kring läkemedelspatent, och nyligen startade vi en site som heter artsliberated.org tillsammans med en konstnär som heter Palle Torsson som vi kommer vidareutveckla.
Sara: Just den här frågan om läkemedel som ju också handlar om piratkopiering. Det är ju en problematisk grej för antipirater som pratar om sin upphovsrätt och hur dom ska försörja sig, men så tar man upp att piratkopiering räddar människoliv och då blir deras ställning lite mer problematisk. Och det är ju en viktig fråga att fokusera på, att det här problemet också finns.

FILDELNING FÜR ALLE

Inte kommit igång med piratkopieringen själv ännu? Med en sjysst bredbandsuppkoppling kan du slänga ut både TV:n, videon, telefonen och radion. Men behåll för all del stereon - datorhögtalare brukar vara lite dåliga.

För att ladda hem musik, film och programvara till din dator behöver du i första hand en bredbandsuppkoppling. Bredbandsvärlden är ofta en smula förrädisk med massor av olika hastigheter priser och bokstavskombinationer. Men försök att hitta en uppkoppling som är snabbare än 2mbit/sekund - annars kommer nedladdningarna ta för lång tid.

Sedan behöver du programvara för att komma åt något av dom fildelningsnätverk som finns. Några populära är Direct Connect (DC), Kazaa samt bitTorrent. Oavsett vilken du väljer kommer hela tiden nya, bättre tekniker och nya sätt att dela filer. Så det är bara att hålla ögonen öppna och försöka se hur trenden ser ut. Teknikerna kring de olika fildeningsnätverken ser också olika ut, och lagstiftning kan påverka vissa nätverk och göra att dessa förlorar i storlek.

The Pirate Bay som piratbyrån driver är en så kallad torrent-sida. Det innebär att om du hittar en fil där som du vill ha, laddar du inte ner den från the pirate bay, utan från hundratals andra som har filen på sin dator och klickat på samma länk. Samtidigt som du laddar ner den, blir filen du laddar ner, också tillgänglig för andra. Så du både laddar ner och delar med dig av filen samtidigt! Torrent-program hittar du bland annat på **http://bittorrent.com/** The Pirate Bay hittar du på **http://www.thepiratebay.org/**

Ett annat stort fildeningsnätverk är direct connect, ofta omtalat som DC. Där kopplar användarna upp sig mot olika hubbar, och alla som är uppkopplade till samma hubb har möjlighet att ladda filer av varandra. Det finns hundratals hubbar, ofta med olika teman. Ladda ner DC++ som är en bra direct connect-klient på **http://dcplusplus.sourceforge.net/**. Leta hubbar på **www.hublist.org.**

Ett fildeningsnätverk som brukar vara populärt bland dem med sämre uppkoppling är Kazaa, därför att det inte ställer några krav på uppkoppling eller hur mycket filer du delar ut, som direct connect ofta gör. Kazaa hittar du på **http://www.kazaa.com.**

Andra upphovsrätt- och piratkopieringsrelaterade länkar

Senaste piratreleaserna - **www.nforce.nl**
Fildelningsprotokoll med musiktema - **www.slsknet.org**
Hitta serienummer till dina piratkopior - **www.astalavista.com**
Copyrightinriktad blogg - **copyriot.blogspot.com**
Hjälper dig att se på film på datorn - **www.divx.com**
Svenska texter till filmer på datorn - **www.undertexter.se**
Arkiv med äldre PC-spel gratis - **www.the-underdogs.org**

världen efte

Över tre år har gått sedan terrorattentaten mot World Trade Center och Pentagon 11/9 2001. Det alla förstod när planen kraschade in i den kanske tydligaste symbolen för det västerländska imperiets ekonomiska dominans, var att detta skulle få stora konsekvenser. Detta markerade någon form av epokskifte.

Konsekvenserna av 11/9 är kanske fortfarande inte helt greppbara, eller väntar fortfarande på att utveckla sig ur de kaosartade globala skådespel som attentaten utlöste. En rad dramatiska konsekvenser är redan uppenbara; både direkta (invasionen av Afghanistan hösten 2001) och indirekta (invasionen av Irak våren 2003). Att det har inneburit en global våg av ökad statlig repression är också tydligt (Guantanamo är här kanske den tydligaste symbolen, men vi minns också svartlistningen av de så kallade somalie-svenskarna; de män som skänkt pengar till sina släktingar via al-Barakaat).

Kriget mot terrorismen är ny huvudrollsinnehavare i den politiska debatten och dess antagonist en undanglidande, skräckinjagande muslimsk-fundamentalistisk terrorism av nästan mytiska proportioner. Som en vålnad, ett spöke som går genom världen (och nu mer än någonsin blir det uppenbart hur muslimerna axlat den historiska mantel som kommunisterna låtit falla). Debatten i västerländsk (liberal-borglig) media handlar om detta nya krig och de olika efterverkningarna av detta. Vad innebär preventiv krigsföring? Var den amerikanska invasionen av Irak ett brott mot folkrätten? Vad innebär Guantanamolägret för internationell rättssäkerhet?"

Omkring dessa frågor (och många andra av liknande karaktär) förs ett globalt samtal som vi kan följa så gott som dagligen i morgontidningar och TV. Om utvecklingen vi ser idag är ett direkt resultat av attentaten 11/9 eller om dessa enbart

11/9

verkade som en utlösande faktor för spänningar och politiska underströmningar som redan existerade tänker jag inte diskutera här (och det är i sammanhanget av mindre intresse). Det som är intressant; och dessutom hög tid att fråga sig tre år efteråt, är inte enbart vilka konsekvenser 11/9 och kriget mot terrorismen fått generellt, globalt och politiskt, utan vad de senaste årens utveckling har inneburit för oss? Vad har denna nya utveckling inneburit för våra möjligheter att styra utvecklingen åt det håll vi önskar? Hur har det påverkat våran agenda? Har en rättvis global utveckling kommit närmare, eller glidit längre bort?

Globaliseringsrörelsens omformation

En påtagligt negativ effekt av 11/9 för globaliseringsrörelsen är att fokus i debatten snabbt kom att flyttas från frågor om världshandel och skuldavskrivning till frågor om säkerhet och terrorbekämpning. Al-Qaida lyckades på så sätt alltså kapa mer än några flygplan den där morgonen för nu över tre år sedan, utan hela den internationella debatten (och man har lyckats behålla kontrollen över den tusen gånger längre än vad en kapare någonsin haft kontrollen över ett flygplan). Detta gynnade naturligtvis al-Qaidas politisk-religiösa målsättningar, men förmodligen än mer målsättningarna för europeiska och amerikanska byråkrater. Ingen vill längre diskutera intellektuell egendom och läkemedelsindustrins ansvar för HIV-katastrofen i södra Afrika, när hotbilden blivit så mycket mer påtaglig och direkt. Debatten handlar inte om någon abstrakt världsfattigdom utan om maskerade talibaner med pennknivar och bombbälten. Och inte längre i Afrika eller Mellanöstern; utan i New York, i London och vem vet, kanske även i Stockholm? Den skräck som terroristerna sprider, och aktivt försöker sprida, gynnar huvudsakligen västerländska statsöverhuvuden (åtminstone har det verkat så på kort sikt). Nu dödförklarades - som så många gånger tidigare, globaliseringsrörelsen av liberala ledarskribenter och proffstyckare. Man skulle inte förmå att anpassa sig i det nya världsläget, hette det.

Detta påstående skulle visa sig falskt. Den rörelse som mobiliserat hundratusentals demonstranter kring ekonomiska toppmöten världen runt lyckas nu mobilisera hundrafaldigt fler mot den amerikanskleda invasionen av Irak. Den 15 februari 2003 demonstrerar tiotals miljoner människor över hela världen, sannolikt den största koordinerade politiska manifestationen i mänsklighetens historia. Denna framväxande globala anti-krigsrörelse mobiliserar sina krafter ur de strukturer som globaliseringsrörelsen byggt upp (initiativet till F15-demonstrationerna kom från det europeiska sociala forumet i Florens och bekräftades senare av World Social Forum i Porto Alegre). Ser vi till de senaste årens utveckling har alltså våran rörelse vunnit i styrka och på inget sätt mattats ut som kritiker förutspått.

Men att räkna huvuden på gatorna är naturligtvis bara ett sätt att mäta en rörelses styrka, och det säger bara halva sanningen. De enorma demonstrationer vi beskådat har kommit till ett högt pris: att vi fullständigt förlorat initiativet i utvecklingen och debatten. Anti-krigsrörelsen agerade helt och hållet reaktivt. Krav på en rättvis värld fanns möjligtvis abstrakt närvarande någonstans i bakgrunden, men det omedelbara målet var naturligtvis att stoppa kriget (något som ju misslyckades kapitalt). Vi saknade helt och hållet politiskt initiativ och tvingades egentligen att agera enbart som frustrerade betraktare av förlopp som vi fullständigt sakande möjligheter att påverka. Sett ur detta perspektiv har den senaste utvecklingen medfört det paradoxala resultatet att trots det att våra antal blivit större så har våran relativa möjlighet att utöva makt över utvecklingen minskat. Detta faktum borde mer än något annat slå hål på myten om den västerländska parlamentariska demokratin. Trots att en förkrossande majoritet av världens folk motsatte sig detta krig (och så radikalt att de i miljonerna tar till gatorna) viker våra demokratiska ledare inte en tum. Rörelsen har kämpat desperat, men inte lyckats återta initiativet. Konsekvenserna av detta har blivit delvis låsta positioner. I brist på förmåga att sätta en egen agenda tvingas man att agera utefter någon annans, trots att man når få eller inga konkreta resultat. Rörelsen hamnar på defensiven. Efter att ockupationen av Irak var ett faktum (och till viss del även innan krigsutbrottet) blev sprickor tydliga i många lokala anti-krigskoalitioner. Debatten mellan de rörelser som bara några år tidigare varit fullt upptagna av att tillsammans mobilisera mot det globala nyliberala ekonomiska systemet kom nu att handla om något annat. Den kom att handla om frågor som huruvida man kunde stödja attacker mot irakiska poliser eller inte, eller huruvida motståndsmännen i Mahdi-armén är att betrakta som legitima representanter för Iraks folk eller inte. Då synen på dessa frågor är olika blir rörelsens positioner alltmer låsta. I en situation av brist på konstruktiva lösningar och där förmågan att sätta en egen agenda är hopplöst frånvarande har stora delar av denna rörelse ofrivilligt tvingats in i ett ställningskrig, som i viss mån som den utformats, har kommit att handla om att "välja sida" och om detta inte upplevs som ett problem för rörelsen i sin helhet så ger attityderna hos stalinisterna en fingervisning om vart utvecklingen kan vara på väg. På detta sätt har dagens situation kommit att likna den under kalla kriget då världen var delad i två reaktionära block (med resultatet att det politiska klimatet blev extremt polariserat med mycket lite utrymme för alternativa och konstruktiva lösningar).

De sociala rörelserna beskrevs ibland som "den andra supermakten"; den enda kraft i världen som efter Sovjetunionens kollaps kunde utmana de avancerade kapitalistiska ländernas världsdominans. Den globala motkraften utgjordes alltså av folken, av rörelserna - inte av någon totalitär stat som arbetade för att främja sina egna imperialistiska ambitioner. Vi valde inte sida, vi kämpade inte mot en form av imperialism för att främja en annan - vi bar en ny värld i våra hjärtan, för att citera Buenaventura

Durutti. Efter Berlinmurens fall och realsocialismens kollaps har denna motpol 15 år senare ersatts av al-Qaida och den internationella terrorismen. Islam äntrade den internationella scenen just då kommunismen lämnade. Var våran tid som motmakt bara tillfällig?

Oförmågan att forma och följa en egen agenda har successivt lett globaliseringsrörelsen på villovägar där man nu riskerar att kvävas till döds mellan en aggressiv och arrogant administration i Vita Huset å ena sidan, och en fundamentalistisk islamistisk rörelse – psykopatiskt hänsynslös i sina metoder, å den andra. Att situationen idag har kommit att se ut som en gör är inte nödvändigtvis ett resultat av felaktiga och taktiskt oriktiga beslut fattade av oss själva utan är i största utsträckningen resultatet av händelser och processer utanför våran kontroll. Men det gäller att vi nu navigerar försiktigt för att inte helt och hållet utmanövreras Vi skulle begå politiskt självmord om vi kom till en situation där vi "valde sida". Det är helt i terroristernas intresse - både de i regeringspositioner och de som gömmer sig i grottor i bortre orienten, att skapa det polariserade världsläge som tvingar in progressiva rörelser i ett "för eller emot-tänkande", som delar av vänstern nu okritiskt börjat anamma. Det dåliga uppförande som uppvisas från både Vita Huset och bergsområdena vid gränsen mellan Afghanistan och Pakistan har måhända inte som främsta mål att krossa just våran rörelse, men vi måste inse att det finns en risk att utvecklingen kommer att bidra till detta.

Många av de mera spektakulära attentat som utförts på senare tid (antingen av al-Qaida eller andra grupper som på ett eller annat sätt är en del av en internationell fundamentalistisk religiös miljö) som exempelvis bombningarna av pendeltågen i Madrid eller massakern på skolan i Beslan, innebar ett enormt skoningslöst våld riktat mot respektive städers civila befolkningar. På detta sätt följer den muslimska terrorn inte de mönster vi i Europa tidigare är vana vid. Olika terror- eller stadgerillagrupper i väst har (nästan) alltid angripit tydliga mål som alla symboliserat förtryck på ett eller annat sätt och man har presenterat tydliga krav som allmänheten kunnat begripa (och kanske ofta också sympatiserat med; även om man inte lika ofta sympatiserat med metoderna). Allmänheten har heller sällan drabbats av terroristers våld, man har inte känt sig direkt berörd eller inblandad i konflikten. Bomber har kastats mot monarker och folkens plågoandar. Bomberna i Madrid dödade så gott som uteslutande vanliga arbetare, många papperslösa arbetare från Nordafrika. Flera av våra kamrater i CGT skadades.

I sitt praktiska genomförande hade attentatet mer karaktären av ett angrepp mot Madrids arbetarklass än mot någon regering. Inga krav presenterades. Ingen tog på sig ansvaret. Målet tycks bara ha varit att sprida skräck, och på så sätt bidra till en ytterligare global polarisering. Detta mönster är tydligt även i Beslan. Genom att urskilljningslöst angripa civila hoppas man förmodligen kunna provocera fram ett ännu brutalare svar från den ryska regeringen. På detta sätt kan man radikalisera även den tjetjenska befolkningen då de drabbas av Rysslands hämnd - och så drivs fler tjetjener in i religiös fundamentalism.

Att detta intresse för polarisering faktiskt existerar hos båda parter är tydligt. Både den ryska och israeliska regeringen har aktivt försökt underminera positionen för alla sina tänkbara förhandlingsparter. Man vill inte ha någon att förhandla med. Genom att på detta sätt syssla med att underminera alla uttryck för ett "legitimt motstånd" blir terroristerna den enda handlingskraftiga aktören som återstår på fiendesidan. Och som bekant förhandlar man inte med terrorister. Våldsspiralen fortsätter på så sätt tills att det bara återstår religiös terror och statsterror. I denna kamp kan vi inte välja sida.

Denna insikt tycks tidigare ha nått våra amerikanska kamrater än rörelserna i Europa, förmodligen då amerikanerna tidigare än oss upplevde sig som måltavlor för denna terror. Det fanns länge (och finns än idag) personer som tycks tro att detta fortfarande är ett amerikanskt problem, att attentaten mot World Trade Center var ett svar på årtionden av amerikansk världsdominans och nykolonialism. Attentaten i Europa visar med all tydlighet att någon sådan distinktion inte görs i terroristernas huvuden. al-Qaida delar på inget sätt den ortodoxa vänsterns analyser av imperialismen utan angriper hela den kristna världen (och även de delar av den muslimska världen som man upplever som kollaboratörer, minns attentaten i Casablanca och Riyad). Det må vara så att den amerikanska (västerländska) imperialismen har en stor del i ansvaret för att en miljö som skapar dessa terrorister över huvudtaget kunnat uppstå.

Århundraden av västerländsk kolonialism och exploatering har skapat ett monster. Men att ingå en allians med detta monster kommer inte att gynna kampen mot imperialismen.

Meningsskiljaktigheter i motståndet

Samtidigt som vissa trångsynta europeiska socialister log förnöjt då World Trade Center kollapsade reste de amerikanska anarkisterna parollen: ”Against religious terrorism and state terrorism - neither Bush nor Bin Ladin”. Efter att det stod klart att de muslimska fundamentalisternas vrede inte enbart var förunnat USA har allt fler européer nått denna insikt. Vi kan inte välja sida. Den gamla vänstern har valt att inte se fundamentalisternas agenda och ser deras aktioner genom ett revolutionsromantiskt filter som uttrycket för ett anti-imperialistiskt motstånd fört av något heroiskt folk i tredje världen. Det är väl därför man talar om ett ”nytt Vietnam”; för att det är de enda typer av konflikter som den gamla leninist-vänstern förstår. Man önskar att det vore ett nytt Vietnam för att man saknar verktygen för att analysera kamper om de inte är tillräckligt anti-kapitalistiska till sin karaktär. Man försöker anpassa verkligheten till sin analys, istället för att anpassa sin analys till verkligheten.

Vi måste därför undvika att hamna i situationer då vi tvingas att ta ställning för en typ av fundamentalism emot en annan. För att undvika detta måste vi följa våran egen agenda, inte någon annans. Irak-kriget har avsevärt försvårat detta. Det var naturligtvis rätt att protestera mot de övergrepp som detta anfallskrig innebar. Men kanske måste vi också inse att detta krig bara representerar en liten del av ett globalt system av makt och repression. Det är viktigt att vi lyckas behålla perspektiven, att vi behåller fokus. Om det var en naturlig fas för globaliseringsrörelsen att tillfälligt anta skepnaden av denna mäktiga anti-krigsrörelse är det nu viktigt att vi inte fastnar. Under ett möte om motståndet i Irak på det europeiska sociala forumet i London i höstas var meningsskiljaktigheterna så stora att mötet upplöstes i kaos. Hundratals personer stod på sina stolar och skrek på varandra. Positionerna är så låsta och skyttegravarna så djupa att det inte längre går att föra ett samtal om Irak.

Vi kan inte längre tillåta att våra olika åsikter om motståndet i Falluja har gjort hela vår rörelse handlingsförlamad.

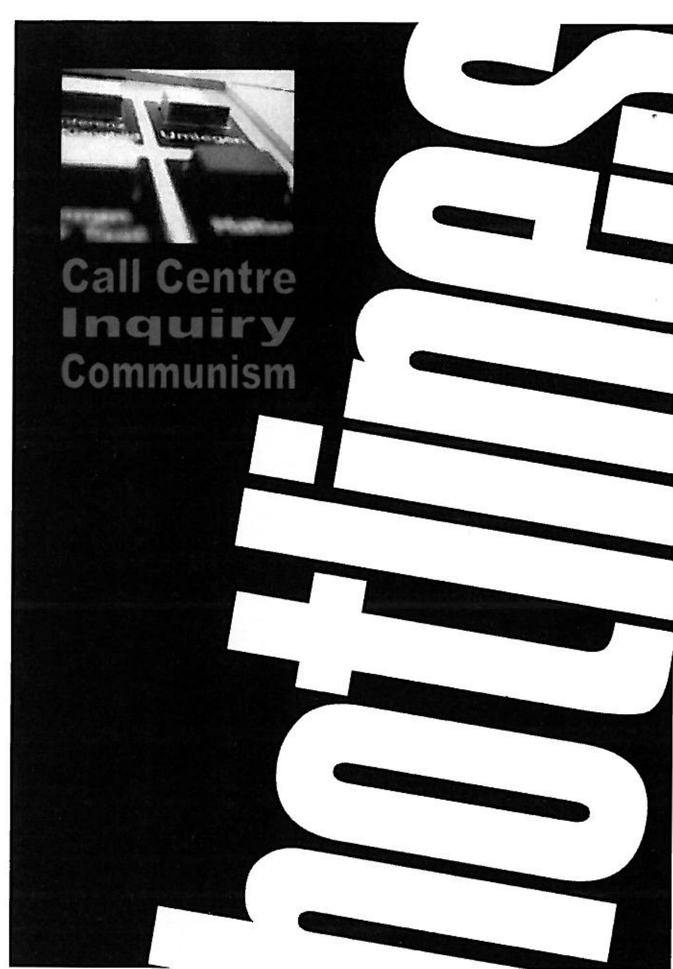
Nyliberalismen tycks ha lånat den historiska fascismens traditionella strategi att avleda arbetarklassens kamper genom krig. För att återta initiativet måste vi sluta att låta andra sätta våran agenda. Våran uppgift ska inte vara att välja sida när två fundamentalistiska krafter drabbar samman i ett nytt tillstånd av permanent globalt krig. Våran uppgift är att vara motmakten, att utveckla globala alternativ.

Bush, Kerry eller socialism?

Enligt samma resonemang måste vi vara på våran vakt mot de tendenser som uppvisade sig under valrörelsen i USA. Även grupper i Europa ägnade mycket energi på att försöka avsätta Bush (vilket ju från början borde ha verkat helt utsiktslöst då vi ju inte har rösträtt i de amerikanska valen). Som exempel kan nämnas den ”tribunal mot George W Bush” som pågick under lång tid i Malmö. Det står klart att Bush och hans administration avsevärt har förstärkt de globala konflikter vi har för avsikt att lösa. Men att mobilisera alla sina krafter för att avsätta Bush - om det inte existerar ett reellt, radikalt alternativ, är att mobilisera förgäves. Att säga nej till Bush innebär i praktiken att säga ja till Kerry, eftersom inga andra alternativ har existerat (jag tänker inte ens kommentera Ralph Nader). Kerry var aldrig en motståndare till kriget. Han har deklarerat att ockupationen av Irak ska fortsätta och kriget mot terrorismen intar en lika central del av hans politiska program. Ett försöka få till stånd ett regimskifte i USA är alltså meningslöst om målet är att åstadkomma någon som helst typ av förändring av den amerikanska utrikespolitiken.

Men en rörelse som inte har en egen agenda, som ständigt tvingas välja sida, som resonerar för eller emot, som inte presenterar egna lösningar - kommer att mobilisera miljontals människor till ingen nytta. Kerry är inte ett alternativ till Bush. al-Qaida är inte ett alternativ till USA. Vi måste behålla de stora perspektiven och lyfta rörelsen bortom Irak, bortom Vita Huset, bortom en inskränkt anti-amerikanism. Vi måste själva skapa alternativen. Vi själva måste representera den globala motkraften. Bara denna insikt - som den frihetliga rörelsen alltid hävdat - kan rädda denna globala rörelse från att stagnera och marginalisera sig själv.

Olof Larsson

Hotlines: Call Center Inquiry Communism

→ BOKEN HITTAR DU PÅ riff-raff.se

En kampmetod som börjat dyka upp allt mer i den svenska vänstern de senaste åren är "militanta undersökningar". Konceptet går ut på att se närmare på sin arbetsplats i jakt på värdefull information om ledningens strategier, arbetets uppdelning mellan olika grupper och vilka olika metoder arbetare försvarar sig med. Det är helt enkelt ett gräsrotsprojekt där arbetare själva försöker framställa en karta över klasskampen för att utifrån det man vet mest om, sitt eget jobb, kunna lägga upp strategier i vardagskampen.

Sommaren 1999 bestämde den Tysklandsbaserade teorigruppen Kolinko för att foksuera sin energi på ett av "den nya ekonomins" flaggskepp och de började arbeta på olika callcenters runt om i Europa för att dokumentera sina och sina arbetskamrater erfarenheter från denna sektor. Allt eftersom projektet spred sig hittade de kamrater som även de på olika sätt försökte driva klasskampen frammåt i den hårt flexibeliserade callcaterindustrin. De började diskutera med radikaler som organiserat strejker i Bristol, de startade ett ideologiskt utbyte med de fristående basfacken i Italien och de skapade kontakter med militanta telecomarbetare i USA. Resultatet av Kolinkos undersökningar är den 200 sidor tjocka boken Hotlines.

Kolinko har sammanställt materialet på ett bra och systematiskt sätt. Med illustrativa små anekdoter går de igenom ledningens hela repetoar av fula knep samt alla de olika tekniska system som används för att göra callcenterarbete till ett lättövervakat löpandebandjobb. Kolinko tar oss även med bakom kulliserna och visar på hur "callcenterfieringen" av vissa brancher tydligt kan ses som en del av en övergripande strategi från kapitalet för att bryta upp starka arbetarkollektiv. Genom att dela upp kvalificerade arbetsprocesser i enklare delmoment och genom att splittra upp avdelningar så att alla arbetare sitter bundna framför en dator och en telefon istället för att fritt kunna röra sig och kommunicera med arbetskamrater blir arbetarkollektivets position svagare. Även olika datoriserade system för att, med ledningens ord, "mäta kvalitet" är en vanlig komponent som lätt integrerars i callcenters för att göra arbetet mer övervakningsbart och varje sekunds arbete eller paus mätbar.

Men boken nöjer sig inte med att undersöka en passiv och förtryckt grupp arbetare. Istället får arbetarna själva komma till tals om hur de gör motstånd mot dessa nya sätt att disciplinera och kontrollera dem i synnerhet och lönearbetet i allmänhet. Kolinko tar oss med på en resa genom det ansiktslösa motståndets land där en datorkrasch kanske inte är så oskyldig och en kopp kaffe spilld över tangentbordet betyder en extra fikarast. Hotlinesvisar på hur kamper på golvet föds, utvecklas och antingen kvävs eller övergår i öppna konflikter.

Just de öppnare formerna av organisering diskuterar författarna ingående i slutet av boken. Deras hållning till och erfarenheter av facklig kamp är inte speciellt smickrade och de berättar om flera tillfällen då reformistfacken sålt ut kämpande arbetarkollektiv. Den kritik de för fram av fackföreningar är i mycket berättigad och att fack ibland fungerar snarare som medlare och försonare än ett offensivt verktyg i arbetarklassen händer stämmer tyvärr allt för ofta. För de som ser facklig kamp som en arena i klasskampen som hela tiden måste utvecklas och ges ny innebörd är bokens diskussion kring olika former av organisering hälsosam läsning. Med det inte sagt att allt som står i boken ska läsas som absoluta sanningar.

Trots den ibland något hårddragna kritiken och smått elitistiska tonen när det gäller att döma ut vad som är revolutionärt och inte är Hotlines en bok som inte annat än går att rekomendera. Den tar våra egna vardagserfarenheter som klasskämpar på allvar och vågar samtidigt diskutera hur den allt mer flexibeliserade arebtarklassen kan slå tillbaka mot kapitalets nya sätt att organisera arbetet. Om du jobbar på ett callcenter och vill veta mer om vad din arbetskamrater runt i världen hittar på, eller om du bara vill lära dig mer om hur du kan undersöka din arbetsplats, är Hotlines boken för dig.

Fritjof Persson

BERLIN, DECEMBER 2004

HANIN ELIAS

Jag förväntar mig att vi ska ses i ett ockuperat hus i Kreuzberg, eller åtminstone i en källarlokal full av kängpunkare och herrelösa hundar. Det var ju i den miljön Hanin började göra musik och knöt de kontakter som skulle leda till att hon blev en av de mest erkända och inflytelserika undergroundartisterna i Tyskland. Men istället fick jag order att gå till ett helt vanligt stylish café, till råga på allt i den minst sagt borgerliga stadsdelen Schöneberg. Jag skäms för min punkromantik, men inser samtidigt att vad jag än hade tänkt hade jag nog blivit förvånad. För Hanin är inte förutsägbar. Hon är precis allt utom det.

Hanin är mest känd för att ha grundat gruppen Atari Teenage Riot och co-frontat den under de 11 år de producerade sin genialiska och politiska musik, och för att ha grundat och arbetat med skivbolaget Digital Hardcore Recordings (Digital Hardcore är också den bästa beskrivningen av ATRs musik, för de olyckliga läsare som ännu inte hört dem).

ATR var i slutet på 90-talet oerhört framgångsrika och turnerade världen runt, men det är inte det vi ska prata om nu. Det vi ska prata om är hur Hanins feministiska underetikett till DHR 2002 blev till ett eget skivbolag, Fatal Recordings, där Hanin gett ut två egna fullängdsalbum och band som Lolita Storm och Vanishing, och om feminismen och sexismen i musikbranschen.

- Problemet med att vara en underlabel var att DHR hade samma maktstrukturer som samhället i stort. Två män fattade i princip alla beslut utan att fråga vad någon annan tyckte. Det fanns en strikt hierarki, där alla som inte var superhårda machos var ”pussies” och inget värda. När jag ville ge ut något på underetiketten DHR-Fatal kändes det som att gå till pappa och fråga om lov. Min åsikt efterfrågades aldrig och information undanhölls eller spreds strikt efter maktordningen. Allt det där klassiska alltså. Min soloplatta, som jag samlat material till under flera år, blev hela tiden lagd på is. Och jag hade ett kontrakt som inte tillät att jag gav ut den på ett annat bolag. Jag var otroligt frustrerad, men det fanns en lucka i kontraktet; jag kunde ge ut skivan om jag gav ut den själv. Alltså frigjorde jag Fatal från DHR och kunde äntligen ge ut ”In flames”. Det var förstås en stor finansiell risk, men jag var för lack för att stanna kvar. Jag var så otroligt trött på den där machoattityden, allting skulle bara vara hårdare, vassare, brutalare hela tiden, det var som en tävling. Ideologiskt var det samma sak, hårt, dogmatiskt, paranoidt. Fundamentalistiskt rent ut sagt. Det var det som var skälet till att jag startade underetiketten från början, 1998, för att jag ville föra fram -inte bara kvinnor och feminism- utan kvinnlighet. Och under kvinnlighet definierar jag bland annat tolerans och öppenhet. Dogmatism och inskränkthet är för mig något manligt, det är oftast män är så där extrema, oavsett riktning.

- När man läser Fatals första manifest kan man tro att du ville att Fatal skulle vara separatistiskt, bara för kvinnor?

- Nej, så tänkte jag aldrig. Jag ville ha en feministisk label, men jag känner faktiskt fler män än kvinnor som är feminister. Kvinnor är jävligt snabba på att kritisera och döma andra kvinnor. Det finns mycket konkurrens och avundsjuka mellan kvinnor, inte minst inom musiken. Mycket skitsnack bakom

Vad händer med oss människor
när vi ständigt väljer att inte se?
När vi gör oss okänsliga
omänskliga
Han sträcker ut sin hand
tittar ner i golvet
ser inte på oss
dömer oss inte
för honom existerar inte vi,
som han inte existerar för oss
Han vinglar en aning, dräglar lite,
kläderna hänger något snett
hans hand är något sluten
jag går stressad vidare
du går stressad vidare
kollektivt
i ett kollektivt intresse att inte se
att låtsas som ingenting
ett tyst samförstånd
en stilla lättnad
ni väljer också att inte se
jag har inget ansvar
jag kommer upp på perrongen
på behövligt avstånd står ett gäng ungdomar
runt en full gubbe
han gör sin show
killen bredvid mig skrattar
alla runt mig skrattar
istället för att le mot mannen bredvid
som vill ha ett bekräftande på vårt
tysta samförstånd
suckar hela min själ
jag vänder ryggen till
sänker mig ner bakom den lilla muren
jag hör inte, ser inte
kanske slipper jag då ansvaret
önskar att ingen jag känner ser
ser mitt stora svek
mot min ideologi
mot mitt jag
mot allt jag vill vara
mot allt jag vill göra
mot mänskligheten
jag vill gömma mitt svek
långt bort i mitt hjärta
i en skuggig vrå
som jag aldrig någonsin
vill belysa

Freyja

Episode 1: De anställda slår tillbaka

Vid medborgarplatsen i Stockholm ligger nattklubben Mondo, en av stadens största. De anställda på Mondo har länge haft problem med löneutbetalningarna. Lönen kommer försenat, den är ofta felräknad och man får sällan någon lönespecifikation. Den 26: e januari, dagen efter det att lönen skulle ha varit utbetald, hängde några missnöjda anställda upp en banderoll utanför arbetsplatsen: Waxegård, var är lönerna?

Håkan Waxegård är halvkänd ungdomskulturnisse som ligger bakom musikjippon som Lollipop, Hultsfredsfestivalen och nu Mondo. Han fick ett jäkla sjå att gå ut med dementier för att rädda sin helylleimage. Först en ren lögn: "det har aldrig varit problem med lönen på Mondo. /.../ Banderollen är ett dåligt skämt, jag har talat med den person som ligger bakom och den personen skäms" (city 17/1). Några dagar senare (i Metro 3/2) erkänner han att han inte vet vem som låg bakom, men antar att det är någon konkurrent. Veckan därpå säger Mondos vd, Jakob Widner, att lönen varit sen en gång, men att det var med personalens goda minne (lokaltidningen Mitt I Södermalm 8/2). Nästan samtliga löner betalades ut inom en vecka efter banderollkuppen, men ingen har några illusioner om att nästa löning skall vara felfri. Kampen på Mondo har just börjat.

SYNDIKALISTISKA UNGDOMSFÖRBUNDETS 15:e LANDSMÖTE

Den 21-23 januari 2005 höll Syndikalistiska Ungdomsförbundet sitt 15:e landsmöte. Den här gången var det Uppsala som stod som värd då ett 80-tal ungsyndikalister från ett 20-tal klubbar runt om i landet möttes för att diskutera federationens framtid. Under tre dagar diskuterades federationens framtid. Bland annat tillsattes en sommarjobbs-kampanjkomitté som ansvarar för den kommande sommarjobbskampanjen och en ny principförklaring antogs via referendum. Mötet var givande och federationen andas framtidsanda. Man betonade särskilt vikten av kommunikation mellan klubbarna och gemensamma aktionsdagar i hela landet.

PRINCIPFÖRKLARING

Kapitalismen
Vi lever i ett klassamhälle där människor ständigt delas in i två grupper; arbetarklass och borgarklass. Borgarklassen lever av – och försöker kontrollera, det arbete vi utför. Därför står vi och borgarklassen i motsättning till varandra och för en ständig kamp om kontrollen över arbetet och mervärdet.

Klasskampen
Klasskampen förs ständigt på arbetsplatser, skolor, bostadsområden och överallt i samhället. Den finns alltid närvarande i olika former, ibland organiserat och ibland spontant. SUF: s uppgift är att stödja, delta i och utveckla de kamper som redan förs.

Arbetarklassen
Arbetarklassen är inte en homogen grupp. Borgarklassen försöker utnyttja våra skillnader för att splittra oss. Rasism, sexism och homofobi är alla exempel på strukturella förtryck som vi måste uppmärksamma och bekämpa. Dessa förtryck existerar enligt en egen dynamik oberoende av kapitalismen, men förstärks av densamma. Kampen mot dessa strukturella förtryck är en del av klasskampen som inte kan undantas eller åsidosättas. Kapitalismen är internationell och därför måste även motståndet vara internationellt. Arbetarklassen har ingen nation.

Strategi och metod
Vi arbetar utomparlamentariskt genom direkt aktion. Direkt aktion innebär handling utan ombud, att vi själva direkt ingriper i den ekonomiska verkligheten, utan omvägar genom politiska partier eller lobbyorganisationer. Vi betraktar staten som ett arv från den borgliga eran vars intressen och organisation står i motsättning till vår kamp. Vi är därför fiender till staten. SUF organiseras istället federalistiskt, vilket innebär att beslut fattas lokalt av dem som berörs. Vi är revolutionärer och därför måste vi bryta systemets ramar; lagar kan inte begränsa våra arbetsmetoder.

Syndikalismen
Syndikalismen är en lång tradition av hur människor i klassamhället tillsammans organiserar sig för att vinna frihet, rättvisa och värdighet. SUF: s uppgift är att vara en länk mellan syndikalismens kompromisslösa historia och våra konkreta erfarenheter som ungdomar i klassamhället. SUF är ingen fackförening, vi för vidare syndikalismens kamptradition samt försvarar våra medlemmar och arbetarklassen i hela det samhälle vi vill förändra.

Den sociala revolutionen
Vårat mål är den sociala revolutionen, upplösningen av klassamhället och staten och där med upplösandet av dess sociala hierarkier. I ett framtida klasslöst samhälle tas beslut direkt av dem som berörs och produktionsmedlen står till samhällets förfogande.

Lay off!

I invite whoever I want to my bedroom, suckers!

Det vore enklare om jag kunde säga att jag var lesbisk. Att jag är feminist och flata. Då skulle tyngden i min feminism på något sätt stärkas eftersom jag valt bort männen så till den milda grad att det rådde inträdesförbud för dem i mitt sovrum. Det är svårare att vara feminist och heterosexuell. Då bör man hellre vara bi i alla fall. Jag har tappat räkningen på alla tjejkompisar som känt pressen att åtminstone vara mitt emellan. För heterosexuell och feminist, are you kidding me baby?

Och så börjar mitt förhållande till systerskapet vackla. Det vill säga till det systerskap som är uppbyggt på vissa premisser. Ungefär som ett frågeformulär som man måste fylla i för att verkligen visa att man är feminist. *Bär du smink? Har du rakade ben? Gillar du porr? Är du heterosexuell, kanske? Va? Va?*

Är inte systerskapet att välja själv? Att göra sånt man gillar och mår bra utav? Varför skulle det vara mindre bra att ha en pojkvän istället för en flickvän? Sviker man feminismen om man gör det man vill?

"Det blir problematiskt, eftersom jag praktiserar min feminism i stort sett hela tiden. Jag har sedan jag var femton aktivt kämpat för ett jämställt samhälle, men om jag råkar skaffa en pojkvän så betyder allt det inte längre någonting? Var finns logiken i det?

Så skriver ETC 7/04 om kvinnor som bojkottar män; *"De är separatister. De anser att varje kvinna kan välja att älska andra kvinnor istället för män, och att hon bör göra det för att slippa våld och förtryck."* Här någonstans börjar det bli riktigt obehagligt. Om jag väljer att gå in i en heterosexuell relation, väljer jag då samtidigt våld och förtryck? Får jag skylla mig själv om fredagskvällarna börjar tendera att sluta med näsblod och trasiga kläder? Om jag går hem till en killkompis, är jag då delvis skyldig om han ger sig på mig eftersom jag inte valde bort honom? Om en lesbisk syster blir misshandlad av sin flickvän, hur förhåller vi oss då till det? Vad blir det för systerskap?

Adrienne Rich skriver: "/.../att inse att heterosexualiteten för kvinnor kanske inte alls är en 'preferens' utan något som måste skapas, styras, arrangeras, lanseras och vidmakthållas genom våld - är ett ofantligt steg att ta om du betraktar dig som medfött heterosexuell." (Obligatorisk heterosexualitet och lesbisk existens, 1980/86)

Att heterosexualitet skulle vara nära förbundet med våld är en välbekant tes. Det finns de som vill få penetration i sig till våldtäkt. Jag var själv inne på den linjen för inte alltför länge sedan. Innan jag började fundera ordentligt över det där. Kuken som vapen? Ja, tveklöst. Finns få sätt att tvinga ned andra människor på knä som är lika effektiva som sexuellt våld. Men som ett naturligt vapen? Nej, lika lite som fittor föds till offer. Här hamnar vi i en aningens komplex situation där biologismen å ena sidan ska skrotas (inte en dag för tidigt), men man (oavsett om man är heterosexuell eller homosexuell) kan förklara mäns våld genom att referera till deras könsorgan. Jag tänker inte med min livmoder (läs; fitta, men tjejer har ju alltid antagits tänka med livmodern givetvis), och jag tror inte killar tenderar att tänka med kuken heller. Faktiskt. Börjar man vingla där riskerar man att falla framstupa rakt över till "män tänker bara på att sprida sina gener och har en tjej kort kjol så slutar deras hjärnor funka och de skiter fullständigt i vad tjejen vill eller ej"-sidan. Det vill säga, man är tillbaka i samma biologiska tankesätt som väl ändå (likhets-) feminismen hade som mål att få bort. Alltså, män är inte aggressiva av naturen. Mäns sexuella våld och könsmaktsordningen är följderna av en social konstruktion och de går att rasera. (För att förekomma alla idéer om att jag skulle vara ute efter att frånta männen deras kollektiva ansvar: alla män har ett kollektivt ansvar och det är det jag tror de kan fly ifrån när man börjar prata i termer av kuk = naturligt vapen, heterosexuella tjejer = naturliga offer för dessa vapen.)

Är då kvinnlig homosexualitet ett större hot mot

könsmaktsordningen än kvinnlig heterosexualitet? Jag hävdar att så inte är fallet. Det är inte att kvinnor sexuellt väljer bort män som skakar den socialt konstruerade manligheten. Inte heller är det kvinnor som väljer att ha förhållanden med män som stöttar upp den. Det är istället kvinnor som haft utomäktenskapliga relationer, kvinnor som fött barn utan att kunna uppge vem fadern är, kvinnor som haft flera partners samtidigt, kvinnor som pratar öppet om sex, kvinnor som vägrar se sin sexualitet som passiv och så vidare. Du kan som tjej vara heterosexuell, homosexuell, bisexuell eller transsexuell. Problemet för könsmaktordningen är att du är sexuell överhuvudtaget.

Det mest intressanta är kanske att det alltid är just kvinnors sexualitet som ska manglas. Varför ska min heterosexualitet betyda mer än att jag råkar gilla killar? Jag har aldrig hört någon manlig feminist bli ställd mot väggen med frågor som "har du en flickvän? Jaha, känns inte det lite dubbelmoraliskt? Du vet, du låter säkert henne diska fem kvällar i veckan och tvingar henne att göra saker hon inte vill." Kvinnors sexliv görs till politik; du ska inte gilla det här, men gärna det där. Feminist och undergiven? Feminist och dominant? Feminist och gilla att bli "våldtagen"? Det privata är politiskt, men mest för kvinnor. Manlig sexualitet är så enkel, kvinnlig så komplicerad. *Är du heterosexuell, kanske? Va? Va?*

Historien är full av exempel på stridigheter mellan heterosexuella och homosexuella -kvinnliga-feminister. Heterosexuella feminister gav ett jäkligt dåligt stöd till sina lesbiska systrar på 1970-talet och har varit rädda för att lesbiska tjejer ska öka på myten om manshat. Homosexuella har distansierat sig från sina heterosexuella systrar och sett dem som förrädare. Men, nej för fan. Hur ska vi någonsin kunna komma någonstans om vi tjejer börjar förtrycka varandra på grundval av våra sexualiteter?

Känner jag mig som en förrädrare i mina heterosexuella relationer? Inte ett dugg. Inte nu längre. Min personliga feminism går ut på att våga gå min egen väg och stötta mina systrar att göra detsamma, oavsett vilken väg de väljer. Jag ska aldrig mer moralisera över en syster som sexuellt vill domineras av sin pojkvän. Jag ska aldrig mer moralisera över en syster som dominerar istället. Jag ska aldrig mer bli specifikt glad när en syster delar det 50/50 i sovrummet. Jag ska krama dem och vara glad att tjejers sexualiteter äntligen börjat frigöras. Jag ska flina när patriarkatet börjar skaka i sina grundvalar.

Jag älskar alla mina systrar. Hetero, bi, homo, trans, glada, arga, svaga, starka, ledsna, girlie, butch, domina, undergivna, 50/50, de som gett upp, de som fortfarande kämpar. Jag älskar er för att ni är mina systrar, oavsett vad.

"Makten till ingen och till alla. Till var och en makten över sitt eget liv och inga andras."

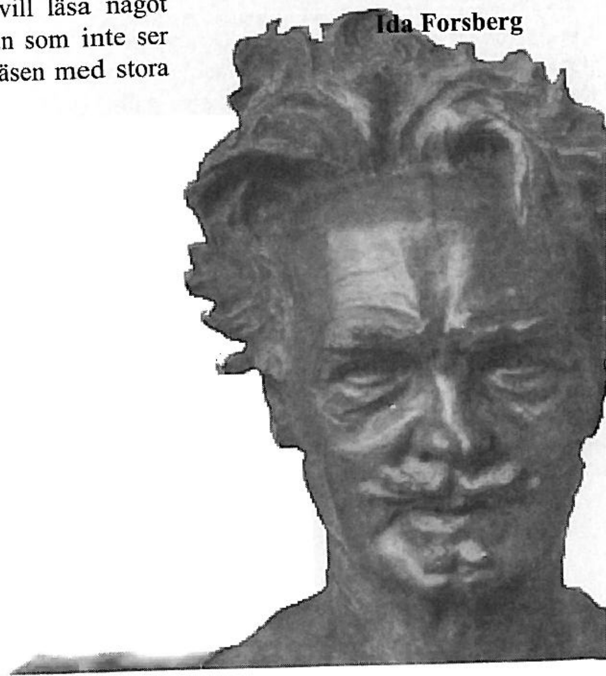
Linn Sundkvist

NÅGOT SOM KÄNNS

Okej. Jag måste faktiskt be om ursäkt nu. Jag inser nu att jag faktiskt måste ta tillbaka i princip allt jag någonsin sagt om Strindberg. Jag har försvarat honom i många år men nu inser jag att jag faktiskt inte kan bygga ett försvarstal på EN bra skildring av borgarklassen kontra arbetarklassen (Röda rummet). Det vore ju en dåres försvarstal (ha), så jag tar tillbaka i princip allt. För jag har läst lite mer nu. Och det bör påpekas att jag faktiskt inte har läst just "En dåres försvarstal" än. Nu är det slut med tjat om hans klassanalys och hur han faktiskt kan skriva. För inte fan skulle jag acceptera att någon författare jag beundrade var rasistisk på samma sätt som Strindberg är sexistisk. Den författaren skulle jag ge fan i. Min vän säger att jag inte bör bry mig om döda män men det ger jag också fan i. Så länge till exempel Peter Birro anstränger sig blå för att hålla honom vid liv så lever han ju. Och mest av allt blir jag trött. På att jag alltid måste välja. På att det aldrig någonsin går att få klassanalys parad med genusanalys. Att det är en sån djävla fight om vem som är mest förtryckt, vem som har det värst. Att ingen orkar se att olika strukturer kan påverka varandra. Jag vill läsa något om en ung man som inte ser kvinnor som väsen med stora ögon. Jag vill läsa något där jag slipper identifiera mig med mannen mot kvinnorna för att kvinnorna är sådana mähän att det vore förnedrande att se sig själv i deras följe. Jag blir trött. För det dog inte med Strindberg och det kommer fan aldrig dö. Ge mig en litteratur jag vill ha. Ge mig klass ge mig kön ge mig något som känns.

Ida Forsberg

Avsändare
Direkt Aktion
Box 6507
113 83 Stockholm

B - FÖRENINGSPOST

SUF

Vad vill Syndikalistiska Ungdomsförbundet?

SUF är inte ett politiskt ungdomsförbund bland alla andra. Vi vill inte ha makten, vi tycker inte heller att det är fel makthavare som styr. Vi vill inte ha några makthavare överhuvudtaget.

Vi vill ha ett samhälle där alla har makten över sina egna liv och över det gemensamma samhället. Vi bedriver vår kamp på skolor, gator, bostadsområden och arbetsplatser.

Alla människor är lika mycket värda. Det är därför vi jobbar mot patriarkatet och sexismen, och mot rasismen och fascismen. Kapitalismen tjänar på att splittra arbetarklassen och få oss att strida inbördes. Därför understöds rasismen och sexismen på olika sätt av borgarklassen.

Kapitalismen är det ekonomiska system som gör de rika rikare, och de fattiga ännu fattigare. Det finns vissa, borgarklassen, som tjänar pengar och får makt bara genom att äga arbetsplatserna, bankerna och bostäderna. De lever på räntor, hyror och överskottet från det vi, arbetarklassen, producerar.

Istället för detta orättvisa och i längden ohållbara system vill syndikalismen skapa ett frihetligt socialistiskt samhälle utan klassklyftor och orättvisor.

Kapitalismen är ett djupt odemokratiskt system. Det påstås att staten består av folket, och att folket, genom att rösta vart fjärde år, skulle styra staten. Det är inte sant. Det är pengar som styr staten och samhället, liksom pengar styr resten av våra liv. Staten är inte vår, utan kapitalets.

Syndikalismen kräver kompromisslöst varje människas rätt till frihet.

Kampen för frihet och rättvisa är klasskampen. De som äger arbetsplatserna, borgarna, vill fortsätta leva och frodas under vårt slit. Men vi kämpar för vår frihet och därför arbetar vi bland annat fackligt, där konflikten är tydlig - arbetare mot arbetsköpare.

Vår kampmetod kallas direkt aktion, och betyder handling utan ombud. Besluten tas av dem som berörs, och kampen måste föras av vanliga människor här och nu.

Här finns SUF

Aktiva SUF-klubbar

- SUF Arvika
- SUF Bollnäs
- SUF Gävle
- SUF Göteborg
- SUF Huddinge
- SUF Jönköping
- SUF Karlshamn
- SUF Karlstad
- SUF Luleå
- SUF Lund
- SUF Malmö
- SUF Motala
- SUF Norrköping
- SUF Simrishamn
- SUF Skellefteå
- SUF Skövde
- SUF Stockholm
- SUF Strängnäs
- SUF Sundsvall
- SUF Trelleborg
- SUF Uppsala
- SUF Varberg
- SUF Västerås
- Örebro SUK

Klubbarna kontaktas via SUF:s samordningsgrupp (SOG). Kontaktinformation finns också på *www.suf.cc*

SUF:s Samordningsgrupp, SOG
sog@suf.cc
Box 175 75
200 10 Malmö

SUF:s propagandakommite
propkom@suf.cc
Edeforsgatan 76
974 38 Luleå

SUF:s Internationella Kommitté
ik@suf.cc
Studentstaden 17
752 33 Uppsala

SUF:s Webkommité
webbkom@suf.cc

Kulturföreningen Direkt Aktion
08-673 11 15
direktaktion@suf.cc
Box 6507
113 83 Stockholm

☐ Jag vill prenumerera (5 nr för 100 kr)
☐ Jag vill stödprenumerera (5 nr för 150 kr)
☐ Min nya prenumeration ska börja med nr. ____
☐ Jag vill beställa följande gamla nr. ________
(för 20 kr/st ink. porto)

☐ Jag vill ha information om SUF

Namn: ____________
C/O: ____________
Gatuadress: ____________
Postortsadress: ____________
Telefon: ____________

Publikation i DA nr 42

plats för porto

Direkt Aktion
Box 6507
113 83
Stockholm